

— за туй Спартанцы тѣ отъ малки са учили на хитрость и пѣргавость: тѣй, давали имъ скудна пища за да са научатъ да открадватъ искусно по нѣкога отъ трапезы тѣ или отъ градины тѣ; и ако са улавяли, наказвали ги съ постъ — не за кражба та, колко то за неспособность та имъ. А нѣкога ги бѣяли съ прѣчки въ храма на Діана за да навикнѣтъ да тѣрпѣтъ на болестъ. Ето до коя степенъ достигвало самообладаніе то имъ: единъ Спартанецъ откраднѣлъ лѣсица и ѿ скрѣлъ подъ дрехата си: лѣсица та зела да го хапе, той тѣрпѣлъ безъ да мръдне или да поохка доро наконецъ паднѣлъ мъртъвъ: лѣсица та му прохапала тѣрбоха.

Страхливостъ та са считала най голѣмъ порокъ, и най безчестно са считало побѣгванье то отъ бойно то поле. Спартанка та като испроваждала сына си на война, и като му подавала щита думала: „съ него или на него!“ сирѣчь, побѣди или умри! Единъ пѣтъ една Спартанка пріела извѣстіе, че сынъ ѿ паднѣлъ въ сраженіе то; преди сичко тя попытала: „побѣди ли той?“ Отговорили ѿ, че побѣдилъ — и тя радостно рекла: „азъ за туй го родихъ, за да знаеда умре за отечество то.“ Спартански тѣ ножѣве были кѣсы: „ный обычама, — рекълъ веднѣжъ единъ Спартанецъ: да сме близо до врага.“ Сраженіе то за тѣхъ было празникъ; тѣ отивали на него премѣнены и съ веселы свирни. Приказка та на Спартанца была кратка, случна, често остроумна. Тѣ твърдѣ обичали остроумень отвѣтъ; ёще и до днесъ кратка та и остроумна рѣчь наричатъ лаконическа. Единъ аѳинскій ораторъ нарекълъ Лакедемоняны тѣ невѣжественны. „Ты имашъ право, отговорилъ Спартанецъ тѣ: ный само отъ сички тѣ Гърцы не са научихмы отъ васъ нищо лошо.“ За искусства та и науки тѣ, споредъ какъ то процвѣтавахъ въ Аѳины, въ Спарта не са и поменувало, но и Ликургъ за тѣхъ не мыслилъ.

А кога то законы тѣ на великія чловѣкъ проникнѣхъ въ быта на Спартанцы тѣ, кога то делѣйскій тѣ оракулъ ги одобрилъ, — Ликургъ накаралъ свои тѣ съ-